

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky ve věci žalobce: **Bc. F. N.**, bytem P. I/47, B. u M., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11.11.2011, č. 289/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí rozhodnutím náměstka policejního prezidenta ze dne 5.2.2008, č.j. PPR-1299/K-PK-2009, o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí vrchní ředitelky útvaru Policie České republiky útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV ze dne 15.6.2007, č. 690/2007, kterým nebyla žalobci započtena doba trvání pracovního poměru žalobce u Hasičského záchranného sboru (dále také jen „HZS“) od 1.1.1987 do 30.6.1990 do doby rozhodné pro nárok výsluhového příspěvku žalobce. Dále se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11.11.2011, č. 289/2011, o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 30.8.2011, č.j. OSZ-145064-1/V-Že-2011, kterým byla stanovená výše výsluhového příspěvku žalobce.

Žalobce považuje nezapočtení zvláštního pracovního poměru příslušníka od 1.1.1987 do 30.6.1990, na který se vztahovala úprava odchylná od zákoníku práce obsažená v části III. zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále jen „zákon o požární ochraně“) do rozhodné doby pro nárok na výsluhový příspěvek, za nezákonné, neboť v období od 1.1.1987 do 30.6.1990 byl zaměstnancem státu v pracovním poměru plnící kvalifikované úkoly příslušníka HZS ČR ve smyslu zákona o požární ochraně, který zákon č. 361/2003 Sb., o

služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“ nebo jen „zákon“) označuje jako služební poměr. Podle § 224 odst. 3 zákona se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Podle žalobce pro stanovení výsluhového příspěvku a odchodného není podstatné, jaký byl charakter jím vykonávané práce u HZS, nýbrž splnění formálních podmínek služebního poměru, čímž je míněn zvláštní pracovní poměr příslušníka, na který se vztahovala úprava odchylná od zákoníku práce, obsažená v části III. zákona o požární ochraně. Výsluhový příspěvek i odchodné patří mezi dávky, na které vzniká nárok právě v důsledku plnění speciálních povinností příslušníkem bezpečnostních sborů, vyplývající ze služebního poměru či pracovního poměru příslušníka upraveného v části III zákona o požární ochraně.

Žalobce namítá, že mu nebyla dána možnost se vyjádřit k podkladům vydaných rozhodnutí, ani mu nebylo umožněno uvést důležité skutečnosti, které by měly zásadní vliv na posouzení věci a způsobu vedení správního řízení. Jedná se především o skutečnost, že žalobce musel při nástupu do zvláštního poměru příslušníka a v průběhu zvláštního pracovního poměru splnit přísná zdravotní kritéria, požadovanou fyzickou zdatnost, musel nosit služební stejnokroj, měl vystaven Ministerstvem vnitra ČR služební průkaz příslušníka Sboru požární ochrany, ze zákona o požární ochraně měl uděleny určité povinnosti a pravomoci (ochraňovat život, zdraví osob, vstup do objektu v průběhu kontrolní činnosti a vyšetřování příčin vzniku požáru, apod.), což bylo nad rámec běžného pracovního procesu. Žaloby uvedl, že podmínkou pro vznik služebního poměru podle § 21 odst. 1 zákona č. 238/2000 Sb., o Hasičském záchranném sboru (dále jen zákon o HZS) není trvání pracovního poměru příslušníka ke dni účinnosti zákona o HZS (1.1.2001), nýbrž zvláštní pracovní poměr příslušníka, na který se vztahovala úprava odchylná od zákoníku práce, obsažená v části III zákona o požární ochraně. Úmyslem zákonodárce v § 224 zákona o služebním poměru bylo započíst veškeré doby služebního poměru upravené v jednotlivých služebních zákonech, příp. doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Pro zápočet dob podle § 224 zákona o služebním poměru není relevantní, jak jednotlivé služební zákony upravovaly vlastní rozhodné doby pro výsluhové nároky. Ustanovení § 224 odst. 3 se vztahuje na doby zvláštního pracovního poměru příslušníků, které se podle právních předpisů zastřešených zákonem o služebním poměru považují za doby služebního poměru. Žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 329/04, dle kterého je porušení principu právního státu (čl. I Ústavy) a práva na soudní přezkum (článek 36, odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod) pokud správní orgán nedal účastníkovi vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce dále namítl nepřímou diskriminaci provedenou nesprávným zápočtem doby jeho pracovní činnosti u HZS za účelem stanovení výsluhového příspěvku.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na obsah žalobou napadených rozhodnutí.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22.6.2015, č.j. 7 Ad 6/2012-85, byla žaloba proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 5.2.2008, č.j. PPR-1299/K-PK-2007, odmítnuta z důvodu pozdě podané žaloby proti rozhodnutí o zápočtu doby pro stanovení výsluhy (výrok I. rozsudku) a dále bylo rozsudkem zrušeno rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11.11.2011, č. 289/2011, a rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 30.8.2011, č.j. OSZ-145064-1/V-Že-2011, pro nezákonnost spočívající v neposouzení doby služebního poměru žalobce bez ohledu na rozhodnutí o zápočtu doby pro stanovení výsluhy (výrok II. rozsudku).

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2016, č.j. 8 As 116/2015-30, byl rozsudek Městského soudu v Praze ke kasační stížnosti žalobce v části výroku II a IV. zrušen, neboť „*služební funkcionář je při rozhodování o nároku na odchodné a jeho výši vázán pravomocným rozhodnutím o zápočtu dob pro výsluhové nároky.*“

Žalobce kasační stížnost proti odmítnutí žaloby pro rozhodnutí o zápočtu doby nepodal, předmětem řízení je tak pouze žaloba proti rozhodnutí o výši výsluhového příspěvku žalobce.

Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti :

Rozhodnutím vrchní ředitelky útvaru Policie České republiky, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, ze dne 15.6.2007, č. 690/2007, bylo rozhodnuto podle § 224 zákona o služebním poměru o započtení doby 18 let a 189 dnů do doby rozhodné pro nárok výsluhového příspěvku žalobce, neboť žalobci trval služební poměru příslušníka Sboru národní bezpečnosti od 1.9.1982 do 31.8.1984 a od 1.7.1990 do 30.6.1992 a dále služební poměr příslušníka Policie ČR od 1.7.1992 do 31.12.2006.

Rozhodnutím náměstka policejního prezidenta ze dne 5.2.2008, č.j. PPR-1299/K-PK-2007, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitelky Policie ČR, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, neboť přijetím zákona o služebním poměru nastalo nové právní prostředí pro služební poměr příslušníků bezpečnostních sborů, kdy s přechodem na novou právní úpravu vznikly rozdíly mezi starým a novým zákonem, resp. mezi zákonem č. 186/1992 Sb., služebním poměru příslušníků Policie České republiky a zákonem o služebním poměru. Přechodné ustanovení § 224 odst. 1 zákona o služebním poměru stanoví, že příslušníkům se ke dni nabytí účinnosti zákona provede zápočet dob pro účely výsluhových nároků. Do doby rozhodné pro výsluhové nároky se započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních právních předpisů s výjimkou taxativně uvedených dob (odst. 2). Dále se započtou doby pracovního poměru, které se posuzují jako doby služebního poměru – odst. 3 a dále doby, které se nezapočtou (odst. 4). Podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru s odkazem na čl. VI zákona č. 113/1997 Sb., dále zde uvedených zákonů. Žalobce namítané ust. § 21 zákona o HZS, o které opírá oprávněnost požadavku na zvýšení zápočtu o dobu pracovního poměru u HZS, byl zrušen zákonem č. 362/2003 Sb., o změně zákonů souvisejících s přijetím zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Žalobcem požadovaný zápočet byl dle odvolacího orgánu neoprávněný a nepřicházel by v úvahu ani podle zrušené právní úpravy, neboť dle § 21 zákona o HZS se příslušníci Hasičského záchranného sboru, kteří byli ke dni účinnosti tohoto zákona, tj. k 1.1.2001, v pracovním poměru podle dosavadních předpisů považují za příslušníky (HZS) ve služebním poměru. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení se do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání nároků vyplývajících ze služebního poměru započítávají doby, pokud byly započteny podle dosavadních předpisů pro pracovní poměr. Odvolatel nebyl ke dni 1.1.2001 (účinnost zákona) v pracovním poměru v Hasičském záchranném sboru, proto nelze dobu od 1.1.1987 do 30.6.1990 započítat podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru do doby rozhodné pro výsluhové nároky.

Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 30.8.2011, č.j. OSZ-145064-1/V-Že-2011, byl žalobci přiznán od 1.8.2011 výsluhový

příspěvek ve výši 16.160,- Kč, neboť celková doba služby, rozhodná pro nárok na výsluhový příspěvek činila 23 let.

Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 11.11.2011, č. 289/2011, bylo odvolání žalobce zamítnuto, neboť doba započitatelná do doby rozhodné pro výsluhové nároky ke dni účinnosti zákona o služebním poměru mu byla započtena pravomocným rozhodnutím ředitelky Policie ČR, útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování č. 690/2007 a ředitel odboru sociálního zabezpečení byl ve smyslu § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru tímto rozhodnutím v řízení o přiznání výsluhového příspěvku vázán. Dále ministr vnitra konstatoval, že rozhodnutí o zápočtu doby rozhodné pro výsluhové nároky bylo provedeno v souladu s § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru, neboť žalobce ke dni 1.1.2001 nebyl příslušníkem hasičského záchranného sboru. Nelze tak dle ministra aplikovat § 21 odst. 3 zákona o HZS.

Žalobce se nejdříve žalobou podanou k Obvodnímu soudu pro Prahu 7 domáhal zrušení neplatnosti rozhodnutí vrchní ředitelky útvaru Policie České republiky útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV ze dne 15.6.2007, č. 690/2007, a rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 30.8.2011, č.j. OSZ-145064-1/V-Že-2011, kterým byla stanovená výše výsluhového příspěvku žalobce. Dále se domáhal uložení povinnosti žalovanému provést zápočet dle § 224 zákona o služebním poměru. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 29C 16/2012-22 bylo řízení o žalobě žalobci zastaveno pro nedostatek věcné pravomoci dle § 104b o.s.ř. Soudní spis Obvodního soudu pro Prahu 7 v rozporu s vnitřním a kancelářským řádem pro okresní, krajské a vrchní soudy neobsahuje údaj o okamžiku podání žaloby k poštovní přepravě, obsahuje pouze údaj o doručení žaloby soudu dne 20.1.2012 a že žaloba nebyla podána osobně. Soud má tvrzením žalobce o podání žaloby k poštovní přepravě dne 13.1.2012 (pátek) za prokázané, že žalobu podal dne 13.1.2012, neboť jej nelze vyvrátit údajem ze soudního spisu 29C 16/2012.

Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 29C 16/2012-22 nabylo právní moci dne 27.9.2012. Žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze dne 3.10.2012, tedy ve lhůtě 1 měsíce od právní moci usnesení č.j. 29C 16/2012-22, proto v souladu s ust. § 72 odst. 3 s.ř.s. se má za to, že správní žaloba byla podána dne 13.1.2012.

Rozhodnutí ministra vnitra č. 289/2011 bylo žalobci doručeno dne 18.11.2011, žalobce tak správní žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra podal v 60 denní lhůtě podle § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru.

Podle čestného prohlášení žalobce ze dne 13.4.2008 žalobce převzal rozhodnutí náměstka policejního prezidenta č.j. PPR-1299/K-PK-2007 dne 6.2.2008. Pravost čestného prohlášení žalobce sporuje, uvedl, že prohlášení nevyhotovil a nepodepsal. Domnívá se, že jde o falzifikát vyhotovený bývalým ředitelem PČR UOKFK, Ing. Jiřím Novákem. V žalobě žalobce uvedl, že během nahlížení do personálního spisu dne 26.4.2011 si pořídil kopii rozhodnutí náměstka policejního prezidenta č.j. PPR-1299/K-PK-2007.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí ministra vnitra v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s.ř.s.), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud rozhodl podle § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání, jelikož s tím účastníci řízení vyjádřili souhlas.

Podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru *má účastník právo*

a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a

b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 116/2015-30, který s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 4 Ads 58/2011 – 72, uvedl, že „*služební funkcionář je při rozhodování o nároku na odchodné a jeho výši vázán pravomocným rozhodnutím o zápočtu dob pro výsluhové nároky. O zápočtu dob bylo dříve pravomocně rozhodnuto, soud takové rozhodnutí věcně přezkoumal, a že šlo o postup správný, plyne i z odmítnutí ústavní stížnosti Ústavním soudem (usnesení ze dne 21. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3300/10). Za takové situace pak polemiku proti rozhodnutí o zápočtu dob nelze znovu připustit v následném řízení o stanovení výše výsluhy, neboť v něm již nemá místo.*“ Dále soud konstatoval, že „*Žalobce ani v nyní projednávané věci neuplatnil žádné žalobní námitky týkající se výkonu služby po nabytí účinnosti zákona o služebním poměru do 31. 7. 2011, kdy služební poměr ukončil. Neuplatnil rovněž žádné námitky o případné nesprávnosti určení konkrétní výše výsluhového příspěvku. Jedinou výhradou bylo, že mu měla být započtena též doba 3 roků a 180 dnů (od 1. 1. 1987 do 30. 6. 1990), kdy pracoval u Sboru požární ochrany. Tato námitka nemá místo v řízení o přezkumu rozhodnutí, jímž byl stanoven výsluhový příspěvek, ale míří do řízení o žalobě proti rozhodnutí o zápočtu dob.*“

Žalobce v žalobě namítá, že do doby výkonu služby za účelem určení výše výsluhového příspěvku mu měla být dále započtena doba 3 roků a 180 dnů (od 1. 1. 1987 do 30. 6. 1990), kdy pracoval u Sboru požární ochrany. O zápočtu doby výkonu služby od 1.9.1982 do 31.12.2006 však již bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 zákona o služebním poměru rozhodnutím vrchní ředitelky útvaru Policie České republiky, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, ze dne 15.6.2007, č. 690/2007, a rozhodnutím náměstka policejního prezidenta ze dne 5.2.2008, č.j. PPR-1299/K-PK-2007. Otázka zápočtu rozhodné doby od 1.1.1987 do 30.6.1990 byl předmětem odvolacího řízení a tedy i rozhodnutí náměstka policejního prezidenta. Rozhodnutí o zápočtu je rozhodnutím o otázce, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, a kterým byl žalovaný podle § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru vázán při stanovení konkrétní výše výsluhového nároku. Zákon o služebním poměru předpokládá vydání správního rozhodnutí, jímž bude osobám ve služebním poměru autoritativně stanovena rozhodná doba pro účely výsluhových náležitostí. Žalobní námitka o započtení doby 3 roků a 180 dnů (od 1. 1. 1987 do 30. 6. 1990), kdy žalobce pracoval u Sboru požární ochrany, *ne má místo v řízení o přezkumu rozhodnutí* (rozhodnutí žalovaného o výši výsluhového příspěvku), a tím ani v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o výši výsluhového příspěvku žalobě, neboť *míří do řízení o žalobě proti rozhodnutí o zápočtu dob*. Žalobní námitka ohledně nezapočtení doby od 1. 1. 1987 do 30. 6. 1990 pro nárok výsluhového příspěvku žalobce je tak nedůvodná, neboť v řízení o výši výsluhového příspěvku nebyl žalovaný oprávněn znovu přezkoumat dobu výkonu služby do 31.12.2006, neboť o tomto již bylo rozhodnuto rozhodnutím o zápočtu.

Žalobce dále namítl, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům vydaných rozhodnutí, ani mu nebylo umožněno uvést důležité skutečnosti, které by měly zásadní vliv na

posouzení věci a způsobu vedení správního řízení a to tvrzení ohledně povahy výkonu služby v rozhodné době od 1. 1. 1987 do 30. 6. 1990.

Ze správního spisu nijak neplyne, že by žalovaný v souladu s § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru poučil žalobce o jeho právu nahlédnout do spisu, navrhopvat důkazy a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům a umožnil mu taková práva vykonat. Právo žalobce na spravedlivý proces, jež zahrnuje právo být seznámen s podklady a navrhopvat důkazy, bylo žalobci tímto odepřeno. Porušení povinnosti vyplývající pro služebního funkcionáře z ustanovení § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru zásadně představuje vadu řízení, která má vliv na zákonnost následně vydaného rozhodnutí; není nicméně vyloučeno, že v konkrétním případě tato vada řízení nemusí dosáhnout intenzity, která by ke zrušení napadeného rozhodnutí musela nutně vést (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 - 163). Soud se proto zabýval i tímto aspektem věci.

Účelem ustanovení § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru je poskytnout účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a tím vytvořit prostor činit vlastní procesní návrhy účastníka v zájmu zajištění spolehlivého zjištění stavu věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 – 50). Za situace, kdy rozhodným, žalobou fakticky napadeným, podkladem bylo pro žalovaného závazné rozhodnutí o zápočtu výkonu služby, potom popření práva žalobce namítat nesprávně provedený zápočet doby nijak nemohl ovlivnit jeho právní postavení, neboť žalovaný byl při určení výše výluhového příspěvku tímto vázán a nebyl oprávněn se věcně zabývat námitkou o povaze pracovního poměru žalobce u Sboru požární ochrany a z toho plynoucích účinků pro započtení doby. Zároveň byl žalobce s obsahem tohoto podkladu prokazatelně seznámen v jiném řízení a to před vydáním rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 30.8.2011, č.j. OSZ-145064-1/V-Že-2011, o přiznání výluhového příspěvku (nejpozději dne 26.4.2011 pořízením kopie při nahlédnutí do spisu). Žalobci tak byl obsah podkladu rozhodnutí žalovaného znám, ostatně v odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru namítal skutečnosti popírající závěry daného podkladu (rozhodnutí o zápočtu). Účel ust. § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru tak v dané věci byl naplněn, žalobce byl seznámen (jakkoli mimo předmětné správní řízení) s podklady rozhodnutí a vyjádřil se k podkladům, jeho právo na spravedlivý proces tak v dané věci nebylo porušeno natolik, aby založilo nezákonnost konečného správního rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.), proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl pro nedůvodnost.

Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s.ř.s. *a contrario*), zatímco žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. března 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková